

ДОРА ГАБЕ ТЪМНОТО

chitanka.info

Стрина Василица седи зад къщи върху дългата пейка и разказва приказки — ний седим до нея. Отсреща върху големия хълм изгрял червен сърп. По гърба на хълма върви черна кола, кара я чер човек и отзад върви черно куче. Те са изрязани върху небето и са много големи.

— Гледай, гледай ушите на коня!

— Ами опашката на кучето?

— Ходили у дявола на гости — оттам идат.

Стрина Василица е в средата, брат ми лежи долу, двете кучета до него. Когато стрина Василица разправя приказки, тъмното се събира около нас и тогава нищо не се вижда. Само гласът на стрина Василица се чува:

„... Децата се молили на бабата, а тя не искала да ги пусне. Тя ги заключила в една празна стая, дето било тъмно, и поръчала на кукумявката да ги варди. Тогава надшли много кукумявки на прозореца и гледали право в очите на децата. И проговорили с човешки думи, и рекли: сега ще дойде нашият цар да си избере едно от вас, защото е много гладен. Нашият цар е голям колкото къщата и има десет реда зъби!“

— У! У! Какъв страшен!

— Шт, мълчи пък ти!

Стрина Василица спря да разправя, защото кучетата скочиха. Работникът докара телците и двама с нея отидоха да ги затворят.

Месецът стана жълт, също като от восък. Провисна над хълма и небето е жълто наоколо. Голямата звезда свети. На стряхата птиците са черни. Те сега спят.

— Баба каза, че щом изкрещи кукумявка над къщи, някой ще умре.

— Ами!

— Ти все не вярваш! Нека кресне над вас, та да видиш тогава.

Стрина Василица се върна и седна пак. Колкото разправя, дърветата стават по-големи и по-черни, а къщата настръхва. Коминът се източил нагоре.

Гласът на стрина Василица е страшен:

„... а като я престори на бяла топка, търкулна я по земята и й рече: «Търкаляй се, търкаляй, бяла топчице, никой няма да те вижда, а ти всичко ще виждаш и без да те усетят, вред ще влизаш. Спъвай ги,

като вървят, влизай в ръцете им, като посягат, хващай ги за гърба в тъмното и падай през комина в къщата им...»“

Нещо изшумоля върху дървото. Сестричето ми изпищя. Отсреща в татарската махала светнаха всичките прозорци. Пътят се проточи дълъг, дълъг, едва личи. По пътя се влачи бяла мъгла. Стрина Василица разправя, разправя, а мъглата се точи, точи и върви, и се събира на топка, и се търкаля към нас.

— Топката!

— Какво? Къде?

— Виж, виж там!

Стрина Василица се изправи и дълго гледа пътя.

— Нищо няма.

Месецът се издигна. Сега пътят свети и води право до ония звезди, дето се натрупали толкова много.

„... а като се връщали, минали през гората, птичетата им крещели: върнете се, върнете се, ала те не слушали и все вървели и дошли до едно място, дето нямало път. Бързай, бързай — викало сестричето. Братчето трошило клони и бързало. Кръв му потекла от ръцете, а онова нещо все по-близо тропало и бумтяло...“

— Страх ме е...

Брат ми удари гърба на детето. То млъкна и се свря в коленете ми. Опрях си гърба о стената и се натиснах: месецът се изду, напълни ми очите и се пукна...

„... тогава цялата гора почна да кънти, дошъл голям вятър и разлюлял всичките клони.“

Изведнъж един глас прекъсна приказката:

— Децааааа!

Мама! Тя ни вика от нашия чифлик. Изляяха двете кучета до нас и гласът им се изля в тъмното. От нашия двор отдалеч се обадиха нашите кучета, а в татарската махала се разляяха всичките.

Месецът беше побелял. Къщите и стоборите черни, и дърветата черни. Стоят и не мърдат. Далеч се чернее нашият двор.

— Колко дървета имало у нас! Не съм ги виждала друг път. Също гора.

— Нали не може да дойде гората?

— Не можела ли! Стига да иска.

Стрина Василица ни улови за ръцете. Всички се държим.

Колко се натиска тъмното в гърба ми! Не се вижда пътека. Нищо не се вижда по земята. Стъпваме в празно.

Това е нашата порта. Тия двете дървета пред портата кога ли израснаха. Не съм виждала да отиват чак в небето.

Отзад нещо профуча и избяга. Бяло нещо.

— Ще паднете, полека!

— Оле, бягай, стрино!

И в нашия двор месец. Какъв е дълъг дворът! Нашият прозорец свети, а мама отворила вратата и стои на прага. Зад нея стаята свети. Татко седи до масата. Тъмното ни блъсна и ние се сгромолясахме вътре.

— Какъв е тоя бяс? Тъй ли се влиза?

Брат ми мълчи.

— Какво беше това?

— Тъмното ни изплаши!

— Глупави деца!

Мама ни сложи да ядем. Месецът погледна през прозореца. Нека си гледа. Той сега е мъничък и бял и не е страшен, а лампата е по-светла от него. И колко е далеко, далеко... И тъмното остана вън. То е самичко вън, а с нас са татко и мама и всичките страшни неща останаха вън. Вече няма да отворят вратата, а стените няма да го пуснат. Колко са добрички стените. Искам да ги помилвам.

— Мамко, нали стените са много добри?

Мама само гледа и нищо не казва. Татко се намръщи.

— Все по-глупави ти растат децата.

— Кой ли ги учи на нещо!

— Там е работата, че никой не ги учи...

Колко е чудно, че татко все се кара на мама за нас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.